

Přes to, že byl tuten víkend značně mrazivej, tak já měla naopak značně hřejivej pocit.

Tali mi totiž - pravděpodobně v rámci hárání - ukázala, že i ona umí být ohařem. Ve vzácných okamžicích. A to dokonce na volném poli. Pravda byla na šňůře, ale to v ten moment bylo vedlejší.

Hárání probíhá nad očekávání v rozumných kolejích. A to dokonce i na chalupě, kde je to díky volnému prostoru přeci jen náročnější. Brtník navrhoval, že pro klid duše bychom jí mohli nasadit bombardáky. Nejsem příznivec háracích kalhotek, protože feně neumožňují se řádně čistit, takže Tali chodí navostro. Ale teď jsem výjimku učinila. Bylo to pro klid duše, ale ne tý naší. Bylo to pro klid jejich duší. Páč. V pátek večer, když se oba po večeři prochrupli, přišlo na ně puzení. Ale nikoliv puzení k množení, ale puzení čistě ke rvaní □ . Bylo vidět, jak rádi by si zařádili. A tak jsme jim to umožnili. Brtník Tali nainstaloval bytelně přes ocásek bombardáky a..... rvačka mohla začít.

Žiš voni si to tak užívali. Bylo vidět, že potřebujou upustit páru. A Rumíček tomu opravdu kupodivu nepřidal ani žďabec érotickýho nádechu. Tali řvala jak prokopnutá a lomcovala mu kůží pod krkem pokaždý, když on hodil šíbru na gauč a plesknul s sebou na bůček, nebo na záda. Rvala ho jak starej kalendář. Pak se oba vypružili a vylítli chalupou do kůchně, kde se ozvala rána, jak se při otočce srazili a jeden druhýho napral do skříňky od linky a letěli zpátky. Další šíbra na gauč a Rumouš dělal pána hradu a Tali hrad dobývala. Oba s nebyvalým nasazením. A bylo vidět, že si to děsně užívají. A my si to užívali taky, stáli jsme tam jak dva blbečci a bavili se s nima. Bitva posléze skončila, oba se tlemili na šécky strany a bylo vidět, jak jim to prospělo. A já byla ráda, že jsme jim to mohli dopřát. I díky tomu, jak jsou oba v tomhle ohledu rozumní. Jasně, že pak nezavládnul hárací klid a zas jsme museli být ve střehu, protože Rumíček není zas až tak jelimánek, to vůbec. Ale prostě tohle byla taková neerotická mezihra a bylo fajn, že k ní mohlo dojít. Venku každej vylemtal půl kýble vody a zase se vesele dozorovalo. Spali pochopitelně každej ve svém budoárku.

Ráno vzal Brtník Tali na nákup a Rumíček se ještě dopovaloval na gauči a hlídal mě, aby mě náhodou neukradli, když spím. Po snídani jsme se s Brtníkem pustili do práce a dozorování ohařisek. Teda takhle - upřímně? - hlavní dozorování zbylo vždycky na mě. Páč oba tak nějak byli vždycky tam, kde jsem byla já a Brtník to vzal za svý a nějak moc neřešil, kde se kdo nachází. Až s odpolednem jsem řekla, že halt a dost a teď je má na hrbu zase chvíli on,

páč si potřebuju některý věci udělat bez toho, že budu furt jak sova pálená, otáčet hlavou vo 360° , abych je měla v merku. Jedinou chvílí klidu byl moment, kdy jsem rozdala prasečí haxny a oba se uložili každej kousek ode mne a žouželili si je. Zasadila jsem květenu, kterou jsem si pořídila a modlila se, aby zvládla to výrazný ochlazení. (A to jsem ještě netušila, co nás čeká :-)). Pak jsme si šli chvilku zacvičit hromadně na louku, protože jako obvykle - při vaření polívčičky vznikne vždy zásobička odměn značné hodnoty.

Poté jsem předala Tali jejímu právoplatnému majiteli a šli jsme se s Rumíčkem cournout do polí. A myslím, že jsme si to oba dost užili. O zvěř nebylo nouze. Nejdřív to byly tři srnky, na který jsme narazili hned za mostkem a pak zajíček v své jamce, kterej nám vypálil před nosem. Zašli jsme se podívat až na druhý pole...jestli tam třeba nebudeme mít zase štěstí a nepotkáme onu bílou srnku. Ale štěstí jsme neměli, byl tam jen pan srnec se svou manželkou. Při zpáteční cestě jsme si prosvištěli základní znalosti ohaře, neboli různý vysílačky, zastavovačky a hledačky. Byla sice zima ale trochu vykouklo sluníčko a tak to byla paráda. Rumíček chodil jako ty švýcarský hodinky, ba ještě přesněji. Až mě vám to úplně navnadilo. A říkala jsem si, že bych mohla vytáhnout ven Taliprtku.

Což se ukázalo jako naprosto, ale naprosto geniální tah. Líp jsem to vymyslet nemohla. Jak všichni víme, je v tuhle dobu nejhodnější. Zatímco s ostatníma fenkama prý v tuhle dobu bývá potíže, my se naopak domluvíme nejlépe. Ale! Co pro mě bylo překvapením, že v tuhle dobu, jedine v tuhle dobu, byla ochotná být jako ohař na příjmu. Tak jako nikdy!!! Vzala jsem ji na stopku a nestačila se divit. Jasně, na začátku byla nadupaná na to, že jdemejdemejdemedopolí. A moc dobře věděla, že jdeme za zvěří. Brtník s ní tohle nedělá, ten s ní procházkuje, nebo dělá základní poslušnost, ale ohařinu bohužel neprohlubuje. A ona ví, že se mnou se toho dočká. A jak je u ní obvyklý, přetočí se radostí. Ale pro tentokrát.... se překvapivě rychle uklidnila a zapnula přijímač. A to tak, jak to u ní ještě nikdy nebylo.

Přešly jsme, stejně jako s Rumíčkem přes most, a hned za ním jsem v poli zblejskla zajíce. Podařilo se mi ji na něj upozornit a mohly jsme se dát do toho. Zajíc byl ochoten ke spolupráci, takže neprchal a vesele panáčkoval v osení. Pa-rá-da!!! Tohle přesně potřebujeme. Klidnila jsem ji hlasem, páč se klepala jak šnuptychl z rychlíku, až mi vibrovala stopovačka v ruce. Ale!!!!!! Ani se nehla. A to jsem prosím co? ŠEPTALA. Sedla si na povel, já k ní došla a kousek jsme popošly. Zase jsem ji posadila a chvílí jsme milýho ušáka pozorovaly spolu. Aaaaaaa kráááasa největšííí!! Sama se na mě otáčela. CHÁPETE TO??

Ty jo to byla krása!!

Těžko vysvětlit, jak velkou radost jsem z tohodle po tý době temna měla. Na tohle čekám celou tu věčnost, kdy se jí k tomu snažím dovést. Aaaaaaa!!!! Jupííí!! Kdybych mohla skáču tam radostí jako magor. Místo toho, jsem se musela hodit do klidu ☐ . Zase jsme popošly a ušák naznal, že spolupráce bylo dost a vzal kramle. Nijak výrazně rychle, takže jsme ho mohly v poli následovat a ještě jednou na něj narazit. S tím, že TALI HO VYSTAVILA!!!!!!!!!! Tohle je její velká premiéra. Byly jsme ve volné ploše, zajíc na dohled a místo toho, abychom se zmítaly v kotrmelcích, nebo se dohadovaly, přetahovaly, tak jsme SPOLUPRACOVALY!!!!!!!! Děsně jsem si to užívala, fakt děsně.

Vzhledem k tomu, že je jaro, osení je nízký a zajíci mají stejný puzení jako Rumíček -tedy puzení k množení, netrvalo dlouho a situace nám do cesty přihrála další příležitost. Poté, co náš sledovaný ušák zaběhl do křoví v remízku a Tali se nechala suprově odpovídat, že teď už jeho stíhačku ukončíme, zahlídla jsem po mojí levý ruce ušáky dokonce tři. Dva si tam sněmovali, třetí se vyhřejeval opodál. Suuuuuuuuupr! Lepčejší to nemůže bejt. Zase jsem to byla já, kdo jí na ně upozornil. To mi taky výrazně hraje do karet, protože tím u ní získávám ten loveckej kredit, že jo. Jsem to de facto já, kdo zahazuje ten lov, ne ona. A tím měním to, jak to ten pes do tý doby měl. (Mimochodem tenhle důležitěj fakt mi došel vlastně až s ní a teď v souvislosti s tím, co jsem četla o lovecké taktice vlků a myslím, že u psů jejího ražení, je to hodně důležitěj bod ve výcviku - mít v začátcích učení tu možnost být tím, kdo naopak toho psa na tu "kořist" upozorní - nejen, že psa do toho místa nasměrujete, ale ještě mu přímo tu zvěř ukazujete, že to je to po čem se teď "jde". Bylo by to na delší vysvětlování asi, ale podle mě je to hodně důležitá věc. Jste prostě ve výhodnějšej pozici, než když si tu zvěř najde pes sám a vy ho pak vedete k tomu co má dělat.)

Odběhla jsem, ale to jsem prostě musela, pardon. Takže jsem Tali na ty tři ušáky upozornila a daly jsme si spolu jeden výbornej ohaří koncert. Tali postupovala jako profík. Vystavovala jako profík, poslouchala co jí říkám, taky jako profík. Ušáci byli zblbnutý jarní touhou, takže jsme si to mohly užít na xkrát. Včetně toho, že jsem ji posadila, sedla jsem si na bobek vedle ní a značnou dobu jsme je spolu prostě jen tak pozorovaly. Bok po boku. A..... nebudete se mi smát??? Kdo by se mi smál, se zlou se potáže!!! Prostě.... jak jsme tam tak seděly, tak já, abych ji uklidnila, začala jsem ji tichounce broukat písničku ☐ ☐ . Víím, že to má ráda (Brtník sice poté cynicky pravil, že jsem jí tím zpěvem chtěla to lovení znechutit natolik, aby toho navždycky nechala ☐) a tak mě napadlo jí tichounce broukat, že "Talinkáá malinkááá, šššikovná je holčičkááá, Talinkáá malinkáá, šikovná je." A lehounce jsem ji hladila po

Ty jo to byla krása!!

hrudním košíčku a ona seděla, BYLA V KLIDU a bylo to skvělý. Tak na hony vzdálený tomu, kdy s sebou zmítala, kdy zmítala nejen s sebou, ale taky se mnou, bylo jí fučík, že je na vodítku a že na tom vodítku je taky na druhém konci někdo jinej, kdy ječela a jódlovala jak šílená hysterka. Byl v tom takovej klid, že to jsem s ní ještě nikdy nezažila. Seděly jsme tam docela dlouho řekla bych, páč mě pak začly bolet kolena □ . Tak jsem nás pomalu zvedla a vydaly jsme se zase vpřed. A to zvedlo i ty ušáky a jeden po druhý odhopkali do křoví na kraji pole. A zase, jako by to byla samozřejmost, se Tali dle pokynůch mnou vydaných otočila v klidu a šla za mnou, místo toho, aby se snažila za zajícema dostat. Krásnej ohaří koncertík to byl. Přála bych vám, abyste jí viděli.

A jak se dá předpokládat, tak když pes dostane šanci pracovat podle toho, jaký má vlohy, udělá mu to klid na duši. Protože je spokojenej. A bylo moc hezký se po zbytek tý naší procházky dívat na Tali, která BYLA spokojená. Je jen škoda, že pro to svoje běžný zatemnění mozkovny, nebyla doposud pořádně schopná se k tomuhle propracovat, že to sama sobě nedovolila. A krom toho, že ten pes je spokojenej, je pak taky pochopitelně šťastnej. Což se krásně ukázalo, když jsme došly zpátky na naši louku a já ji odepla ze stopky, abych jí na závěr dala volnost, po který tak touží. A víte co ona udělala? Celou dobu poskakovala kolem mně, tlemila se a celým svým já říkala, jak je jí dobře a jak to bylo prima a .....jak se těší domů. A byla to ona, kdo jako první stepoval u branky. Jindy bych ji musela po nějaký době volat, že už se jde domů, protože by si běžela loukou, aby si mohla šmejdit. Bylo mi stejně dobře na duši jako jí, děsně mě to tam hrálo, přes to, že fakt byla slušná kosa a foukal ledovej vítr.

Ne, nebojte, já si nedělám marných nadějí, vím, že prostě jenom hárá a že to zas pak všechno třeba vezme čert. Ale - třebas jí něco málo z týhle doby zase utkví v makovici. Moc bych jí to přála. Protože pak by mohla bejt konečně celej ohař.